

Здобути повну вищу освіту випускники коледжу можуть на Ужгородському факультеті Київського національного університету культури і мистецтв, Цей факультет діє на базі коледжу з 2000 р. і випускає бакалаврів (II рівень акредитації) та спеціалістів (III рівень акредитації). Для отримання повної вищої фахової освіти IV рівня акредитації – магістра – студенти можуть продовжити навчання в Києві.

Зі сторінок фахового бібліотечного видання хочеться привітати зі знаменною датою всіх випускників бібліотечного відділення Ужгородського коледжу культури і мистецтв, для яких цей навчальний заклад став альма-матер, дав путівку в життя, та побажати здоров'я, натхнення, успіхів і вдячних, активних користувачів.

ЖИТТЯ, ПРИСВЯЧЕНЕ СЛУЖІННЮ КНИЗИ

НА початку лютого своє 80-ліття відзначило вельмишановне подружжя Бабичів – Василь Степанович і Євдокія Кононівна. Уся бібліотечна громада України знає цю родину, яка присвятила себе бібліотечно-бібліографічній справі.

Народилися ювіляри в одному селі – Тарасовичі, колишнього Вище-Дубечанського (тепер Вишгородського району Київської області) в селянських родинях, навчалися в одній школі.

Першою на бібліотечну ниву спрямувала свій шлях *Євдокія Кононівна*. Національна парламентська бібліотека України ввійшла в її життя з юності й понад 45 років була не просто місцем роботи, а сенсом життя. В НПБУ Є. Бабич пройшла шлях від бібліотекаря відділу обслуговування до заступника директора з бібліотечної роботи (1985–1990 рр.).

Євдокія Кононівна є знаною і як педагог. У 1981–1983 рр. у Київському інституті культури вона читала спеціальний курс зі складання бібліографічних посібників, була науковим керівником дипломних робіт, проводила консультації в Інституті підвищення кваліфікації працівників культури.

Та основною сферою її діяльності була бібліографія.

Вона є автором понад 150 публікацій, серед яких 85 бібліографічних посібників, здебільшого суспільно-політичної тематики, з художньої літератури, що виходили в Політвидаві України, у видавництві «Дніпро», бібліографія, котра подавалась у 18 випусках збірника «Література і сучасність» видавництва «Радянський письменник», а також понад 30 теоретичних статей з питань бібліографознавства, стільки ж – методично-бібліографічних матеріалів, консультацій, інструктивно-методичних листів, порад бібліотекарям.

Багато творчих сил доклала Є. Бабич до підготовки ретроспективних науково-допоміжних покажчиків із розкриття змісту періодичних видань, зокрема, бібліографування часописів «Визвольний Шлях», «Листи до Приятелів», «Слово і час», «Наука і культура. Україна». Вона є одним із співавторів фундаментальної бібліографічної праці «Реперсії в Україні».

За багаторічну сумлінну працю, високий професіоналізм і активну участь у громадському житті Є. Бабич нагороджено медалями «Ветеран праці», «50 років Перемоги у Великій Вітчизняній війні 1941–1945 рр.», почесними грамотами Міністерств культури СРСР і УРСР. У 2008 р. Євдокії Кононівні присвоєно почесне звання заслуженого працівника культури України.

Василь Степанович Бабич після закінчення Київського державного університету ім. Т. Г. Шевченка два роки викладав німецьку мову в м. Златополі Черкаської області. У 1958 р. прийшов до бібліотеки, де працювала дружина. Робота на різних ділянках вимагала спеціальних знань, тому В. Бабич без відриву від виробництва в 1967 р. закінчив Харківський державний інститут культури, здобувши фах бібліотекаря-бібліографа вищої кваліфікації.

Обидві професії чудово сприяли діяльності, якою займався Василь Степанович: у 1958–1959 рр. – бібліограф, старший бібліограф; 1959–1965 рр. – зав. сектору міжнародного книгообміну; 1965–1969 рр. – зав. відділу іноземної літератури, заступник директора з бібліотечної роботи, а з 1970-го по 1983 р. – директор Державної республіканської бібліотеки (ДРБ) УРСР ім. КПРС (тепер – Національна парламентська бібліотека України). У 1979 р. захистив дисертацію на здобуття наукового ступеня кандидата історичних наук.

У творчому доробку Василя Степановича – понад 220 робіт, в яких він виступає автором або співавтором, а в 38-ми – науковим, головним редактором або членом редакційного колективу наукових, науково-методичних збірників.

Під керівництвом В. Бабича у ДРБ розроблялися актуальні питання теорії, історії і практики бібліотечної та бібліографічної роботи, здійснювалися наукові дослідження, результати яких упроваджувалися в бібліотечну практику, проводилися наукові дискусії, науково-практичні конференції, семінари з актуальних питань бібліотечно-бібліографічної діяльності, формування книжкових фон-

дів, обміну досвідом, готувалися і видавалися збірники наукових праць, поточні й ретроспективні інформаційно-бібліографічні посібники науково-допоміжного та рекомендаційного характеру.

Постійною турботою Василя Степановича були кадри, їхній фаховий рівень і найбільш раціональна розстановка. Можливо, цей аспект певною мірою і зумовив його перехід (1983) за конкурсом до Київського державного інституту культури (тепер – Київський національний університет культури і мистецтв, КНУКіМ), де він працював на посадах завідувача кафедри галузевого бібліографознавства, пізніше реорганізованої в кафедру бібліографознавства та інформаційних ресурсів (1983–1998), деканом бібліотечного факультету (1986–1996), професором кафедри (1999–2000). Велику увагу приділяв Василь Степанович організації навчального процесу на факультеті, де вчилася щороку більше тисячі студентів. За роки його роботи було підготовлено понад 10 тисяч висококваліфікованих фахівців, чимало з яких плідно працюють в Україні та за її межами, багато з них досягли великих успіхів, стали керівниками бібліотек, науковцями, провідними спеціалістами. Досвідчений фахівець бібліотечної справи, талановитий педагог, крім знань, якими щедро ділився, він прищеплював їм повагу до професій бібліотекаря, бібліографа, виховував відданість бібліотечній справі, почуття патріотизму.

Під його науковим керівництвом 60 студентів захистили дипломні роботи з оцінкою «відмінно», 6 аспірантів захистили кандидатські дисертації.

Василь Степанович був фундатором та організатором Української бібліотечної асоціації.

Значною є його участь як члена авторського колективу в розробці Закону «Про бібліотеки і бібліотечну справу» (1995).

Протягом усього трудового шляху Василь Степанович поєднував самовіддану професійну діяльність з активною громадською роботою. Він був членом редколегій фахових періодичних видань: «Бібліотекознавство та бібліографія» (Х., 1971–1991), «Бібліотечний вісник» (К., 1993–1997), «Советское библиотечное дело» (М., 1980–1984), «Соціалістична культура» (К., 1971–1983). «Бібліотечна планета» (з 1998 р.).

За багаторічну плідну діяльність та активну участь у громадському житті В. Бабица нагороджено орденом «Знак Почета» (1976), медалями Н. К. Крупської (1976), «В пам'ять 1500-ліття Києва» (1982), «Ветеран праці» (1983), «50 років Перемоги у Великій Вітчизняній війні 1941–1945 рр.» (1995), почесними грамотами та іншими відзнаками. У 1982 р. В. Бабицу було присвоєно почесне звання заслуженого працівника культури України, у 1998-му – почесного професора КНУКіМ.

Можна стверджувати, що талановиті, яскраві особистості з'являються не на порожньому місці. Діють гени, певне середовище, традиції, коли з дитинства, і не в одному поколінні, виховуються чесність, порядність, працелюбність, бажання бути корисним людям. Відданість Василя Степановича і Євдокії Кононівни своїй справі, безумовно, мала вплив на їхню доньку – кандидата історичних наук Т. Добко, яка зараз очолює відділ довідково-бібліографічного обслуговування Національної бібліотеки України імені В. І. Вернадського.

Нині подружжя Бабиців на заслуженому відпочинку. Невтомна трудівниця, Березиня великої дружинної родини, Євдокія Кононівна – лагідна мама і бабуся, вправна господиня, в якій на все вистачає сил і завзяття. На запитання: «Як Ви, Євдокіє Кононівно, встигаєте так багато зробити?», – з усмішкою відповідає: «Потрібно жити на межі своїх здібностей, не жаліти себе, тільки тоді можна досягти в житті чогось путнього. Жити так, щоб кожний день приносив щось нове і цікаве, не марнувати час, завжди пам'ятати, що нам не так уже й багато відведено в цьому житті, залишити свій слід на землі, поспішати робити добро людям, не втрачати гумору, відчувати красу навколишньої природи».

*Здоров'я й многая літа Вам, шановні
Євдокіє Кононівно і Василю Степановичу!
Невичертної енергії та успіхів
у реалізації подальших задумів і сподівань,
великого людського щастя!*

*З повагою, колектив
Національної парламентської
бібліотеки України,
редколегія журналу «Бібліотечна планета»*

ВЧЕНИЙ, ВИКЛАДАЧ, ЛІДЕР БІБЛІОТЕЧНОГО СПІВТОВАРИСТВА

ПРОФЕСІОНАЛІЗМ, ентузіазм, відданість справі – перше, що спадає на думку, коли йдеться про кандидата педагогічних наук, доцента, заслуженого працівника культури України Ірину Олександрівну Шевченко. Вона – висококваліфікований фахівець, учений і викладач, новатор, який сприяє трансформації галузі, лідер бібліотечно-

го співтовариства, людина, якій цікаво жити і творити нову бібліотечно-інформаційну професію, що народжується саме зараз. Здається, що Ірина Олександрівна працює 24 години на добу, постійно вчиться сама, захоплює до навчання і співтворчості колег – далеких і близьких, ініціює й реалізує нові проекти.